

P E S M I.

Zložil

JOSIP SIMPERMAN.

V Ljubljani.

Natisnil in založil J. Blaznik.

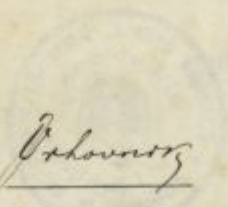
1869.

P E S M I.

Zložil

Josip Cimperman.

Johann

V Ljubljani 1869.

Natisnil in založil Jožef Blaznik.

Duri vam stoje odperte,
Moje tičke! izletite! —

Fr. Levstik

II, C, 27.551, f

IN=030004437

Izverstnemu rodoljubu,

gospodu

dr. Etbinu Henriku Costi

posvečuje te pésmi v znamenje posebnega
spoštovanja

pisatelj.

Svojim pésmicam.

Domovje predrago je moje veselje,
 Bogastvo edino — nezmerni zaklad;
 Središče je vsega, ki strinja vse želje,
 Zatorej zapojem na slavo mu rad.

Ljubézen do njega, nebéška cvetíca,
 Globoko vsajena mi v sèrcu tičí;
 Ve, pésmice mile! ste njena rosica,
 Naj solnce svobodno vas vedno krepí!

Krepkeje, serčneje se vedno glasíte,
 Nosite glasove čez hribe, goré,
 Čemeče vse brate iz spanja budíte,
 Na delo peljite, jim grejte sercé!

Bog.

Tebe, Stvarnik, vredno poslaviti,
 Danes usta moje so željné,
 Al' besed ne morejo dobiti,
 Va-nje zlit', kar greje mi sercé.
 Pred Taboj, Neskončni! v svétem strahu
 Stvar nevredna, slaba trepetam;
 Pred Taboj sem reven červič v prahu,
 To očitno, Večni! Ti spoznam!

Tvoja rôka je zemljo stvarila,
 Ki Si v stanovanje nam jo dal;
 Solncu, luni, zvezdam brez števila
 Ti na nébu prostor si izbral,
 Vrelcem, rekam, morjem ték naznanil,
 Jim postavil stanoviten jéz, —
 Ker pa si jim toke Ti zabranil,
 Zliti se nikdar ne smejo čez.

Lev rujove strašno po puščavi,
 Kedar glad nemili ga morí,
 Glas njegov se čuje po planjavi;
 Ali kdo nasiti ga, ko Ti?
 Ti poživljaš cédre velikanske,
 Kedar suša upogne jim glavó,
 Ti zvenéle cvetke pomladanske
 Zopet s hladno opojiš rosó!

Vsa narava jasno mi spričuje,
 Da nebés in zêmlje si Gospod!
 Vsaka bîl mi živo oznanuje,
 Da mogočnosti je Tvoje plod!
 Najbolj pa mi priča sêrce véрно,
 Ki Ti zvésto bije noč in dan,
 Da Si bitje svéto, neizmérno,
 Dóbročinec in sodnik strašán!

Žar ljubézni Tvoje me obséva,
 Kakor zlato solnce zemlje krog;
 Sêrce moje grešno se ogréva
 Tvoje milosti, neskončni Bog!
 Na-Te, véčna zvezda se oziram,
 Kedar brije me nadlog vihár,
 Sladki nádi sêrce jaz odpiram:
 Da pozabil me ne boš nikdár!

Vém, da stvar le grešna res sem Tvoja,
 Prenevrédna vséga, kar prejme;
 Al', Gospod, Tvoj dih je duša moja,
 Pravega Očeta kličem Te.
 Smiluj se me, Oče vse dobrote!
 Mar'mi zmiraj Tvojih bo postáv,
 Dokler v dom nebéške se lepôte
 Duh preséli moj z zemljé nižav! —

Molitev.

Ozri, Neskončni! s stola svitle slave
 Se ná-me, slabo in ubogo stvar,
 Prižgi mi v umu luč resnice prave,
 Pomiri v sèrcu strasti vsak vihár!

Daril mi um, sèrcé daril Si blago;
 Da pripeljale pač ti dve moči
 Kedaj bi v Tvoje me domovje drago,
 Kjer čast se Tebi z veka v vek glasi!

Neznani Ti, Vsevédni! niso bôji,
 Ki s sèrcem je nemilo bíje um;
 Sèrcé se s trdom vklanja volji Tvoji,
 In um mi vhaja v derzovit pogum.

Pa sej spoznám, da sad pregrehe 'zvirne
 V oboje grenek je zasadil strup,
 Da um v prepade sili le preširne,
 In sèrce slabo mi podira up.

Zedini torej, Žar resnice svéte!
 Moči sovražne v eno blago moč,
 Ker rajski mir le tam poganja cvéte,
 Kjer nima vlade černih dvomov noč!

Ozri, Neskončni! s stola svitle slave
 Se ná-me, slabo in ubogo stvar,
 Prižgi mi v umu luč resnice prave,
 Pomiri v sèrcu strasti vsak vihár!

Zvon.

Medar čujem glase tvoje,
 Čudno bije mi serecé,
 Zbirajo se misli moje,
 Rajsko čutje mi budé.

Duh povzdigne se v višave,
 Sveti ga objame mir;
 Britke zabi vse težave,
 Večni ga napaja vir.

Ta mu pravo je zdravilo,
 Oživi ga, pokrepčá:
 Čutil ker obličje milo
 Je Očeta Večnega.

Utrinek.

Kjer blagóst je, tam je čédnost,
 Kjer je čédnost, je modrost,
 Pri modrosti je omika,
 Sestra njena je radóst.

V krogu teh sestrá petérih
 Naj ljubézen žézlo imá,
 Ki pod vére rajskim plaščem
 Je po zemlji naj peljá.

Kamor koli je pripélje,
 Blagoslov in mir delé,
 Kjer one se vstánovijo,
 Serčne himne zadoné.

Pozdrav in priséga.

Posvečena visokočislani gospé

Luizi Pesjak-ovi.

21. junija 1866.

Najpred začuj pozdrav moj, domovina,
 Zvestó ga pošlje sinovsko sercé!
 Sprejmi ga ti, prekrasna in edina,
 Ki v sebi hraniš drage vse željé!
 Ti si svetinja dragega spomina,
 In biser najkrasnejši vse zemljé,
 Sprejmi tedaj ga, mila majka Slava,
 Naj hrani Bog te — živila in zdrava!

Ko mi pomlád napočila življenja,
 Obétala je žlahni cvet in sad;
 Sercé nemirno bilo hrepenenja,
 Navdajal ga nebeški čut in slad;
 Al' boj mogočni bíti strast ne jenja,
 Rodí še marveč mnogoverstnih nad,
 Kar mi v obzorji jasnem tú zasije
 Naenkrat žarek rajske poezije.

Sercé, ogreto čudne zdaj toplote,
 Začuti v sebi prej neznano moč;
 Izdramljen rahle, blage te gorkote,
 Zbudí se v hipu plamen, prej spijoč,
 Planiti s sêrca, skrivne išče pote,
 Potok ognjeni, siloma deroč,
 Zdaj najde jo — plamena moč in sila,
 Vse združi skupaj se — nastane pésem mila!

Donéla pervo je na tvojo slavo,
 Predragi, meni ljubi, krasni dom!
 Spoznam tedaj veselo to postavo,
 Spozabil jaz se nikdar je ne bom!
 Poklie je moj in poslo moje pravo,
 Slaviti tebe, veličastni dom!
 Spolniti čem ga — torej naj razléga
 Po vsem domovji moja se priséga!

Ne vabi slava me, ki vence spléta,
 In pevce drage v gróbu še častí,
 Da moja pésem, bratom razodéta,
 Njih sèrea vnéma, délu je budí:
 To čina slavnega je želja svéta,
 Ki v pérsih vedno zvesto mi gori!
 Zdaj dôni pa prisega krepka logom,
 Goràm in rekam vsem domačim — z Bogom!

Domovini.

Draga mati domovina,
 Slušaj prošnjo svoj'ga sina,
     Ki pred tabo zdaj solzí!
 Prosim te za svoj'ga brata,
 Ki mu dôba tvoja zlata
     Ni odperla še očí.

Le za tuje ima hvalo,
 Tebe, draga, čísla malo,
     Nima za-te kaj solzá.
 Ljuba mati, al' pustila
 Boš ga, in mu ne zdramila
     Samo enkrat še sercá?

Sej naročje tvoje milo
 Ga je skerbno odgojilo,
     Bilo tvoje za-nj sercé.
 Torej smem se še nadjati,
 Da mi ljubljena ti mati
     Boš obrisala solzé.

Modrost.

Oskra nebéška najlepša — modrost,
 Sréčen je, ki ga tvoj žarek obsije!
 V sèrce tolažbo in rádost mu lije —
 Lehko pozabi on zemsko britkost.

Blagor mu, ki te ljubico imá!
 Dolgo življenje dar tvoje desnice,
 Čast in bogastvo je tvoje levíce;
 Ktera prijateljica boljšega dá? —

Torej prijateljico tebe sem zbral,
 Zvesta mi vedno ti družica bodi,
 Duh vsemogočni le tvoj naj me vodi,
 Da ne omréži me zemška derhál!

Želja.

Medar davno že pokrila
 Tiha bode me gomila,
 Naj še pesem ta pričuje,
 Vnukom poznim oznanuje :

Da sem ljubil domovino
 S srcem zvéstim le edino,
 In za mater to preblago
 Dal bi bil življenje drago.

Vsevladarja sem goréče
 Vedno za-njo prosil sréče:
 „Ti Neskončni jo obvarji
 Pred nemilimi viharji!“

Pomladančica.

Pómlad prišla je premila,
 Vir radósti odklenila;
     Vse, kar diha in žíví,
     Se življenja veselí.

Cvétje novo je pognala
 Spet domača lipa zala;
     In z dišečega verhá,
     Pésem vabi slavčeva.

Naj na úho bratom bíje
 Glas presladke melodíje,
     Da se vendar prebudé,
     Si ogrejejo sercé.

V tihi noči.

Rádosten gledam večerno nebó —
 Zlátih zvezd čéde tam gori bliščijo,
 Bitju neskončnemu v slavo gorijo;
 Sèrce mladostno mi bije gorkó.

Lóti duhá se ognjeni nemir,
 Vročá zbudijo se v njem hrepenjenja:
 Rad bi se znébil kar péze življenja —
 Rad dokončal bi pozémski svoj tir.

V svoje domovje duh priti želí,
 Ondi prepevati himne veséle,
 Plésti si vence, nikdár usahnele —
 Srečo vživati, ki tam se rodi.

Gospodova molitev.

(Ex voto.)

Mot otroci nežni zaupljivo
 K Tebi, Večni! se obračamo,
 Ker le Ti nam daješ dobrotljivo
 Vse, kar Te v molitvah prosimo.
 Tebe naše usta le častijo,
 Sërca naša Tebi vsa gorijo,
 Ti nam le sušiš solzé v očésih,
Oče naš Ti, kateri si v nebesih!

Tvoja je ljubezen neizmerna,
 Ž njo napolnil Si vesoljni svet,
 To spoznava vsaka duša vérna,
 In ne jenja Tebi hvale pet'.
 Ali, kakor naši deželani,
 Sini so tud' Tvoji vsi zemljani,
 Torej pri naródih vse zemljé
Posvečeno bodi Tvoje imé!

Naj bi ljudstva zemlje vse spoznale,
 Da le Ti njih pravi Oče si!
 Sërca naj bi s plamom se jim vžgale
 Za-Te, čegar slava ne miní!
 Spolniti je Tebi vse mogoče,
 Tedaj spolni tud' te želje vroče:
 Prosi kristijansko Te občestvo:
Pridi, Oče! Tvoje k nam kraljestvo!

Tamkej gori v sveti domovini
 Vse pokorno Tvoji volji je,
 Urno Kerubini, Serafini
 Veršijo željé Ti radi vse.
 To v posnemo in izgled nam bodi,
 Ino k dobremu nas zvesto vnemlji
Ter tak' kot v nebésih svetih godi
Tvoja volja tudi se na zemlji!

Vémo, da je slaba volja naša,
 Žálimo Te dostikrat hudó,
 Al' zato naj serd Tvoj ne naraša,
 In ne tēpi z močno nas rokó.
 Daj, da nam bo polje obrodilo,
 Vari ga pred hude ure silo!
 Uho nagni Svoje na posluh:
Daj nam danes naš vsakdanji kruh!

Mnogokrat pozabi človek na-Te,
 Akoravno Tvoje smo stvari,
 Sèrce čisla le malike zlate,
 Ino jezik grešno govori;
 Al' kar grešno misli kdo, izusti,
 Slabim za vse žal stvarém je Tvojim;
Torej dolge naše nam odpusti,
Kakor tud' je mi dolžnikom svojim!

Je resnično naše prizadétje
Hoditi pravice ozko pot,
Ali noga slaba nam spodlét'je,
Neprevidoma smo v brezdnu zmot.
Ti pa, Oče! nam pokaži pravo
Stezo, ki derži tje do nebá —
Ne vpeljúj nas slabih v skušnjavo,
Temuč reši nas od hudega!
Amen.

Iskrica.

Žar v sèrcu mojem zbudil se
 Ljubezni svete plamen je —
 Za dom ljubezni svete žar,
 Sercé postalo je oltár.

Nebeška moč na njem svitlí,
 Ki plamen vroči mi živí;
 In strastni piš, če bolj divjá,
 Le huje mi oživlja ga.

Oj plami, plami, sveti žar!
 Ne ugasni v meni ti nikdár!
 Trositi da bi mogel te,
 Še v bratovske zaveze vse!

Prijatelju v spoménik.

Naj mu glavo krona venča,
 Al' mu čelo laver kiti,
 Daleč je zašel od sreče,
 Kdor ne úme moder biti.

Ne osoda, Ti edino
 Vstvariš lépo si bodočnost,
 Ak' ceníti veš trenutke,
 Ki je ima pričujočnost.

Opomin k veselju.

(Poslovenjeno.)

Ko se življenje resno ti pričnè,
 Nikár veselju sèrca ne zapiraj!
 Imèlo raj odpert ne bode zmiraj,
 Ko se življenje resno ti pričnè.
 Tim ljubše sprejmi mile cvetke vse,
 Čim bolj poredkoma cveté ti zmiraj.
 Ko se življenje resno ti pričnè,
 Nikár veselju sèrca ne zapiraj!

Odhodnica.

Kedar slovésa ura
 Prihaja blizo že,
 Pobratim zadnjič brata
 Pritiska na srcé,
 Oj takrat se solzijo,
 Djal bi, še rožice,
 In za oblake sive
 Tud' solnce skriva se.

Preživo jaz občutil
 Sem tudi že enkrat,
 Kakó je, kedar loči
 Se ljubi serčni brat.
 To je bolést velika,
 Da skorej večé ni,
 Kedar prijatel „z Bogom!“
 Poslednjič govori!

Kdor je v življenju svojem
 Do zdaj tak' srečen bil,
 Da se zarad' slovésa
 Ni nikdar žalostil,
 Oj ta goréče prósi
 Naj večnega Bogá,
 Da mu grenkóst ločitve
 Okúsiti ne dá!

Slovó od dóma.

Rojstna hiša, hiša mala,
 Kjer sem prvič vgladal svet,
 Kjer me mati je zibala,
 In učila me je pet',
 Dánes jaz od tebe iti
 Moram v daljni tuji kraj,
 In Bog vé, če dano priti
 Bo mi k tebi še kedaj?

Draga lipa ti dišéča,
 Ki pred hišo mi stojíš,
 Dóma varhinja cvetéča,
 Danes zadnjič me hladiš!
 Gledala me déte malo
 Kdaj igrat' si pod saboj,
 Danes sprejmi pa zahvalo,
 In poslednji pózdrav moj!

Tudi tebe, vert ljubljeni,
 Jaz za dolgo zapustím,
 Délal si veselje meni,
 Zdaj te drugim izročím.
 Moje rôke zalivale,
 Krasne rože, zdaj so vas,
 Tuje vas oskerbovale
 Bodo pa prihodnji čas.

Gozd pri gôri tam samotni,
 V katerem sem sprehajal se,
 Vir tù bistri in tihotni,
 Vas obá pozdravljam še!
 Vse je za-me pomenljivo,
 Kar zagledajo oči,
 Vse me opominja živo
 Zlatih ur, ki več jih ni.

Lépi dnevi res ste bili,
 Ki ste tékli kdaj mi tù,
 Al', mladostni časi mili,
 Zdaj od vas ni več sledú;
 Zginjali ste kakor zôra,
 Ko odpíra solncu tir —
 Z Bogom hiša, lipa, gôra,
 Ljubi vert in gozd in vir!

Zdravica.

Pri mizi rumêni sedimo
 In z róke gre v róko bokál,
 Da v vincu skerbi utopimo,
 Se vsaki je semkaj podál,
 Zatorej oj bratje, veseli
 Praznimo kozarce do dna!
 Zakaj bi ne pili in peli,
 Sej ni še mladost nam prešla!

Če solnce na polje ne sije,
 Tud' v klasje pšenica ne gré;
 Kdor sladkega vinca ne pije,
 Ta nič od veselja ne vé.
 Mi hoč' mo pa biti veseli
 In zábiti reve svetá,
 Zato bomo pili in peli, —
 Sej pije ga, kdor ga imá!

Kdor vinca in petja ne ljubi,
 In nima rad zalih deklet,
 Ta naglo 'zmed nas se izgubi,
 In več ne prikaži se spet!
 Mi bomo pa pili in peli
 In tudi ljubili gorkó,
 Doklér bomo tukaj živali,
 Sej manjkalo deklic ne bo!

Sonet.

I.

Tisúčkrat štiri let pričakovali
 Očétje stari zvesto so Rešnika;
 Došla jim ž Njim je sreča prevelika:
 So zlati dnevi Judom zasijali.

Kedár poljé morivna suša pali,
 Vsahnila bíl je, zvénela mladika,
 Se usmili blaga roka Dobrotnika:
 Na zemljo dežek tihi pošlje kmali.

Enák očakom starim pričakujem
 Željno jaz tudi zôre mile, zlate,
 Da bi s tamote národ náš zbudila.

Zdihljaje vroče Njemu izročujem,
 Ki gozd oblačí, s cvetjem venča trate,
 In vstvaril solnc je trumo brez števila.

Sonet.

II.

Zaklád nezmerni moj si, domovina!
 Enaka ti na svétu ni nobena,
 V krasoti vedni si nespremenjena;
 Ne daš izbrisati se iz spomina!

Skrivala te je dolgo černa tmina,
 Svetila sreča ti, lučica lena;
 Zbežala zdaj je tebi noč meglena,
 Solzé so proč, otožnost, bolečina.

Napočil zor cveteče je pomladi,
 Sercé topí se mi v presladki nadi,
 Da bode žlahno sadje ti rodila!

Pošljite skorej jo, nebésa mila,
 Na cvetje pa, ki ji v naročje klije,
 Naj vaš se svéti blagoslov razlije!

Sonet.

III.

Nebeška roža, žlahna nevenela,
 Ljubezen si do očevine mile;
 Zatréti niso v stani vse te sile;
 Če bolj teró te — lepše boš cvetela!

Od kar sercé mi tvoja moč raznela,
 So pesmice se sladko v njem zbudile;
 Naj drago, tebe vredno bi slavile,
 Ker peti mi ljubezen je velela.

Ti moj si biser, drago vse veselje,
 Goré mi za-te naj svetejše želje,
 Priserčna, krasna, ljuba očetnjava!

Sercé še mlado terdno je sklenilo,
 Da vedno zvesto tebe bo ljubilo;
 Za-tó doní ti zmiraj čast in slava!

Sonet.

IV.

Medar nastane morski piš šumeči,
 Valóvi divji jezno se dervijo,
 Čolnárja žalost, strah, obup morijo,
 Da sam ne vé pomoči si v nesreči, —

Zasije kmali rešni žar blišeči;
 Obláki tamni naglo se zgubíjo,
 Valóvi mirni prejšnjo pot letíjo;
 Sercé se mu raduje v novi sreči.

Tak' včasih našo dušo vznemiruje
 Mogočna strast, ki z drugo se bojuje;
 Sercé togotno se kot morje ziblje.

Naenkrat, um, tvoj bistri žar zasvéti,
 Potoki strastni jenjajo kipéti,
 In jasni mir nam zopet pérsi giblje.

Kaj bi mi sercé ogrélo.

Želim imeti si moči,
 Storiti srečne vse ljudi;
 In ko bi tako moč imel,
 Porábiti bi koj jo tel.

Kar zemlja vsa ljudi imá,
 Od prvega do zadnjega
 Poljúbil vse bi in objél,
 Na serce stishil je vesel.

In kar si žélel kdo je kdaj,
 Dobil stotéro bi sedaj;
 Le eden bi ne bil več ubog,
 Vsak zgubil brême bi nadlog.

V nebó doneč veselí vrisk
 Ljudí, odrešenih vseh stisk,
 Bi pesem bila to za-mé,
 Ki bi ogrela mí sercé!

Sanja.

♥ sanjah bil sem verh Triglava,
 Spénjal sem se do nebés,
 Z néba pa z rokó titansko
 Zvezd sem vtergal svétlo zmés.

Prisvojene krasne zvezde
 Nésel sem domú vesél,
 Tà prijatlu — domoljubu
 Vse na pérsi sem pripél.

Pesnik.

Tiha noč je razprostila
 Že nad zemljo svoja krila,
     Luna tam na neb' vesljá.
 Vsa v pokoji je narava,
 Trudapolni človek spava,
     Božje krije varstvo ga.

Pesnika sercé le čuje,
 Se veselo zdaj raduje,
     Tiha noč mu mir delí:
 Duh njegov se prosto giblje,
 V harmonijah sladkih ziblje,
     V rajskih sanjah se topí.

Cena nesreče.

Nikdár ne bahaj sreče se preveč,
 Le malo ur nje solnce svétlo sije,
 Oblak nesreče kmali ga zakrije,
 In v sèrcu up ugasne ti bliščeč.

Kar zgolj veselje ti je pred biló,
 Budí ti v sèrcu žalne zdaj spomine;
 Ko svoje sreče gledaš razvaline,
 Še zgubo nje občutiš bolj britkó.

Vendar obupát' nima ti sèrcé!
 Koríst nesreča tudi ima svojo:
 Le ona skaže svetu ceno tvojo —
 V nesreče šoli ur'jo se možjé.

Človek brez domoljubja.

Brez solnca kar bliščečega
 Bile višine bi nebá,
 Kar vert brez krasnih je cvetíc,
 Dobráva, log, brez milih tic,

Razgraja kedar hud' vihár,
 Na morji kar bi bil veslár,
 Kar nežno dete ločeno
 Bi skerbne matere biló:

Brez domoljubja človek je,
 Ki vterpnjeno imá sercé,
 Ko pribučí nevihta, grom,
 Zadevši dragi, mili dom.

Lovec.

Mar hoče kdo, rad mu storim,
 Domá pa bit' ne morem;
 Če prav bi kup zlatá dobil,
 Domá jaz bit' ne morem!

Še prej, kakor na nébesu
 Danica se prikaže,
 Odrešim dolgočasne se
 In sitne dóma straže.

Jaz snamem s stene risano
 In svetlo puško svojo,
 Pokličem k sebi sultana,
 Ki umé besedo mojo,

In hajd čez hrib in pisan dol,
 Čez pólje in skoz' hosto,
 Čez verte ino travnike,
 In skoz' smerečje gosto

S pesom jo urno reževa,
 Sledú iskaje serne,
 Gorjé jej, ko prikaže se, —
 Vstreljéna koj se zverne!

Iztéka tako dan in dan,
 Tak' dan za dnevom mine,
 Na lovu kratkočasnem mi
 Vsa sêrčna žalost zgine.

Zatorej jaz z veseljem zmir
 Na ljubi lov zahajam,
 Domá skerbi so, al' skerbém
 Najraje jaz uhajam.

Domá še mene bela smert,
 Težko bo kdaj dobila,
 Če pa na lovu sreča me,
 Jo puška bo vstrelila!

Kar hoče kdo, rad mu storim,
 Domá pa bit' ne morem;
 Če prav bi kup zlatá dobil,
 Domá jaz bit' ne morem!

Gazela.

Na zemljo luna svetle žarke lije,
 Naravo mlado sladki pokoj krije,
 Premilo slavec v vertičku prepéva.
 Iskrenih glasov čarne melodije
 Šumijo v krogu jasnega večera;
 Odpró se viri rajske poezije,
 V radóst nadzemsko je sercé vtopljêno:
 Ker pómlad nova tudi njemu klije.

Brezbožnemu svetu.

Prezgodaj sem spoznati
 Začél jaz tebe, svet!
 Vsahnila suša tvoja
 Je cvet nedolžnih let!

Okúsil sem prezgodaj
 V spoznanji tebe strup,
 Ti vzél si mi iz sèrca
 Veselje, mir in up!

Sercé sedáj je prazno,
 Poprej veselja vir,
 Zgubljená kar nedolžnost,
 Zgubljen je tudi mir!

Zastonj po tebi dôba
 Nedolžnosti sveté
 Sercé britkó zdihuje,
 Okó lije solzé.

Zjutraj.

Pozdravljeno, dnevno zvonjenje!
 Kak bolno krepčaš mi sercé!
 Ti v novo budiš ga življenje,
 In sladke mu vdihaš željé.

Sercé si želi, da postalo
 Prijazno bi, vselej čistó,
 Takó, kakor jutro je zalo,
 Ko noč nadomesti temno.

Med svet.

 e čaka konj me obsedlán,
 Nebó je jasno, lep je dan,
 Adijo torej, starši vi,
 In bratje in prijatelji!

Domá zadosti dolgo bil,
 Dobrot sem vaših dosti vžil,
 Zdaj pa pogledat grem po svet',
 In kmal' domú ne pridem spét.

Če pa me nikdar več ne bo
 Spet vaše videlo okó,
 Pa ná-me, duše ljubljene,
 V molitvi se spominjajte.

Pomladanske cvetice.

1.

Pómlad spet razsiplje
 Krasne dári svoje,
 Spet cvetó cvetíce,
 Družba tičev poje.

Rádost zdaj kraljuje
 V sèrcih vseh človeških,
 Ni več čuti tožbe,
 In ne 'zdihov težkih.

Vse ljudi je pómlad
 Kakor prerodila,
 Ménim, da vsa zemlja
 V raj se je zmenila.

2.

Na zelêni trati
 Suče se kardelo
 Nežne, ljube dece
 Urno in veselo.

Pojejo med plesom
 Ustica mladinske
 Sladke in nedolžne
 Pésmice detinske.

Poj, le poj, mladina!
 Lépe imaš dnéve,
 Srečne ure rajske,
 Brez solzá in réve.

3.

Tam na malem grobu
 Mlada mati joka —
 Cvétna zemlja krije
 Njenega otroka.

Vstavi vroče solze,
 Mati tugopolna,
 Lej, pomlad je tukaj,
 In radóst vesoljna!

Bog nam dal je pómlad,
 On vzel déte tvoje,
 Ki zdaj, angelj, čaka
 V raji majke svoje!

4.

Ladija od bréga
 Tam odriva v morje,
 Jasno solnce sije,
 Čisto je obzorje.

Vgoden veter piha
 V jáder platno bélo,
 Sèrce pa mornarja
 Bije prevesélo.

Kmali bo pozdravljal
 Gôre domovine,
 Ki od nje je ločen
 Terpel bolečine.

5.

Majd! čez ramo torbo,
 Palico pa v roke!
 Iti čem na gôre —
 Jasne in visoke!

Verh najviše gore
 Pa se bom ustavil,
 Tù si 'z véj zelênih
 Hišico napravil.

V hišici tej zračni
 Bom vesel prebival,
 Svétne reve zabil,
 Sladki mir užival!

6.

Delaj kakor mravlja,
 Dokler si na sveti;
 Kdor lenobo pase,
 Vreden ni živeti.

Kar si umno sklenil,
 Sêrčno zmir izpélji,
 Če tud' ne izide
 Vselej ti po želji.

Ak' ni bila prava
 Perva pot, bo druga;
 Ak' češ biti mojster,
 Bodi naj pred sluga!

7.

Matere ve ljube
Našega naroda,
Ki mu prisvetila
Zlata je svoboda :

Vzrejajte sinove
Ino hčere vaše,
Da ti enkrat bramba
Bodo zemlje naše!

Bramba terdna, kot so
Naše sive skále,
Ki vremena sile
Niso jih razdjále!

8.

Solnce, zlato solnce,
 Zemlje krog obséva,
 Sèrce meni v persih
 Pa ljubav ogréva.

V sèrcu ljubav vroča
 Mi gori za brate,
 Domovince blage,
 Rojstvo dobe zlate

In za druge sine
 Naše očetnjave,
 In za hčere zale
 Drage majke Slave!

9.

Vaša hrabra djanja,
Vé Slovenke zale,
Bodo v naši zgodbi
Zmir' se lesketale.

Tarbule se slava
Večno bo svetila,
Marulo zmir' v sèrcu
Slava bo nosila.

Kak' branili devi
Ti ste nam svobodo,
Še z veseljem vnuki
Pozni brali bodo!

10.

Kar od tebe proč sem,
 Mila posestrima!
 Se vselila v sèrce
 Mi je huda zima.

'Z glave so zbežale
 Misli hrepeneče
 In mirneje bñje
 Sèrce kervaveče.

Zemlja je puščava
 Za-me v vsakem kraji —
 Tožim, kakor slavec
 Tam v samotnem gaji!

11.

Kak'šen jaz dobiček
 Imam od učenosti?
 Kaj mi nek' pomaga
 Základ vse modrosti?

Drugi niso modri
 In tud' ne učeni,
 Pa se vendar bolje
 Jim godí, ko meni.

Sreča ljubi norce;
 V hiši njih stanuje,
 Mene pa od strani
 Sérpo pogleduje!

12.

Grenka si ti čaša
Mojega življenja,
Do verhá si polna
Britkega terpljenja!

Vendar čez grenkobo
Tvojo ne bom tožil,
Ne si tako nalašč
Tamne ure množil.

On, ki vé za rožo,
Ko na polji vene,
V sèrce si ljubeče
Vpisal je tud' mene.

Iz življenja za življenje.

Sine ira et studio.

Če reče kdo ti žal besedo,
Ne vtisni koj si jo v sercé;
Velikokrat kaj 'z ust uide,
Od česar sêrce nič ne vé. —

Kdor še okusil ni pelína,
Ne vé ceniti slad medú;
Ne zná, kaj zvesti je prijatelj,
Komúr nezvest ni vzrok jokú. —

Na ptujo moč ne zidaj dosti,
Le ná-se stavi ves svoj úp,
Če ne golj'fanega te kmali
Bo vjédel reve britki strúp. —

Zmir' pazi, kdaj prijádra sreča,
In ko je tà, ne bodi slép, —
Okléni se z močjo je celo,
Ne zgrabi jo samo za rép! —

Nikogar ti ne sili dati,
Kar nikdar ti ni v stani dat',
Čevljár naj déla tebi čevlje,
Zlatár pa kúj ti perstan zlat. —

Kar se je Ikaru zgodilo,
 Zgodí se tebi tud' lehkó,
 Zatorej glej, kako namerjaš
 Doséči óno reč, al' tó. —

Postscriptum.

Pavlè je človek umne glave,
 On vé, kaj tirja vsaki čas; —
 Po leti nosi tanko suknjo,
 In v kožuh zléze ko je mraz. —

Upanje.

Marava vesoljna zdaj v spanji počiva,
 Zgubila zelênje sta gora in log,
 Za tamne oblake se solnce nam skriva,
 Z meglámi napolnjen ves zračni je krog.
 Ne čuješ več tiča, ne vgladaš cvetíce,
 Veselje ljubó je zbežalo od nas,
 Ko mogel, pomládi bi dal perutnice,
 Da hitro prinesla bi cvetja nam kras!

Pa prazne, oj prazne so želje goreče,
 In dalje ne bodem vas v sèrcu gojíl,
 Al' mar izdihljaji mi rože cveteče
 Prinesejo spet, da je v vence bom vil?
 Jaz z upanjem zvestim bom čakal pomládi,
 Takrat, kar želim, izpolnilo se bo,
 Natergal bom rož na cveteči livádi,
 Ter ž njimi vesel si okitil glavó.

Oj upanje sládko, ti zvezda nebeška,
 Ki siješ v življenje mi revnega noč,
 Ti lajšaš breména nadlog mi pretežka,
 Ki dalječ preségajo slabo mi moč,
 Duhá mi potertega ti povzdiguješ,
 Ki tukaj na zemlji moré ga skerbí,
 K početjem preslavnim me ti navdihuješ,
 K njih srečnem' izidu pomoreš mi ti!

Upanjš

Nikdar mi zatorej, oj zvezda, ne ugasni,
 Prijazno me zmiraj na zemlji spremljaj,
 Ti lica otožna mi vsikdar razjasni,
 In s sládko tolažbo sercé napolnuj!
 Prepéval potem bom jaz pésmi veséle
 V prelépo zahvalo le tebi na čast,
 V njih tožbe ne bodo nobene se péle,
 Ker boste rodili je rádost in slast!

Prijateljstvo.

~ ~ ~ ~ ~
 Prijateljstvo! krasna cvetka,
 Da se lepša ne dobó,
 V tolažilo rev posvetnih
 Te nam dalo je nebó.

Kogar tvoja véz objéla,
 Ta od sreče prave vé,
 Naj se smeje, ali joka,
 Ti ogrevaš mu serecé.

Kedar pa, kot sin Adamov,
 Se od zemlje posloví,
 Ljubeznjiva tvoja roka
 Mu zatisne še očí.

Vseh vernih duš dan.

V verstah okol' tumbe
 Svečniki stojijo,
 Bele sveče na njih
 Žalostno berlijo.

Orgel glas po cerkvi
 Žalno se razlega
 In globoko v sërca
 Vsem molivcem sega.

Na obrazih vseh se
 Tiha žalost bere :
 Sivi mašnik resno
 Poje „mizerere“.

V spomin Franceta Gornika,
(učenca 5. gimn. raz. † 28. okt. 1866).

Tam na grobu vétrič rože giblje,
V njem prijatel moj ljubljeni spí,
Slavček pa se v véjah rožnih ziblje,
Z milim glásom pésem žvergolí.

Pévaj, drobna, ljuba tica pevaj,
Z mojim združi glas turobni svoj!
Svetu čutnemu ti razodévaj,
Da v tem grobu spi prijatel moj!

Zemlje ruša, dragi! Te pokriva,
Ki tak' véрно meni bil Si vdan,
Sladki mir pa duša Tvoja vživa,
Srečen si, ker tir je Tvoj končán!

Več ne gledaš svetne hudobije,
Vsahnjene so Ti za zmir solzé,
Čisto solnce rajsko zdaj Ti sije,
Ud nebeške družbe Si sveté!

Ker pa ljubav z venci lepša grôbe,
Ki v njih dragi spavajo sercá,
Naj kot znak prijatelske zvestôbe
Ta-le pésem Ti v spomin veljá.

Zastavica.

Čvetéro čerk, si čisto neenakih,
 V harmoničnih je zlogih dvéh, in v takih,
 Da skup obá imé sta miloglasno.
 Imélo kdaj ga žensko bitje krasno,
 Ki mu bila je mar' zapoved svéta:
 „Spoštuj preserčno mater in očéta!“
 Sercé junaško tud' mu v pérsih bilo,
 Očeta svoj'ga trinogu je sina smert rešilo.
 Nje zgodbi čudni, lépi in preprosti
 Gotovo rad si čudil se v mladosti.
 Potem imé razdêri in čerke vse premeni,
 Iména našljega prej tretjo pervo deni,
 In v družbo z drugo pervo ji pripelji,
 Dodéni zraven zadujo — pa imaš vse po želji,
 Imé prikazni nebne, ki vsak jo rad pozdravlja,
 Je véčno nova, vsaki dan se nam ponavlja.

Uganjka zastavici:

Roza jelodvorska — jutranja zôra.

KAZALO.

	Na strani.		Na strani.
Svojim pésmicam	5	Čena nesreče	35
Bog	6	Človek brez domoljubja	36
Molitev	8	Lovec	37
Zvon	9	Gazela	39
Utrinek	10	Brezbožnemu svétu	40
Pozdrav in prisega	11	Zjutraj	41
Domovini	13	Med svét	42
Modrost	14	Pomlad spet razsiplje	43
Želja	15	Na zeleni trati	44
Pomladančica	16	Tam na malem grobu	45
V tihi noči	17	Ladija od bréga	46
Gospodova molitev	18	Hajd čez ramo torbo	47
Iskrica	21	Delaj kakor mravlja	48
Prijatelju v spoménik	22	Matere ve ljube	49
Opomin k veselju	23	Solnce, zlato solnce	50
Odhodnica	24	Vaša hrabra djanja	51
Slovó od doma	25	Kar od tebe proč sem	52
• Zdravica	27	Kak'šen jaz dobiček	53
Sonet 1	28	Grenka si ti čaša	54
Sonet 2	29	Iz življenja za življenje	55
Sonet 3	30	Upanje	57
Sonet 4	31	Prijateljstvo	59
Kaj bi mi sercé ogrélo	32	Vseh vernih duš dan	60
Sanja	33	V spomin Fr. Gornika	61
Pésnik	34	Zastavica	62

